

MINNINGARDAGUR TEIRRA DEYÐU Í FERÐSLUNI

hvønn einasta dag

» Tað má eg liva við, tí eg vænti aldrin, at eg komi yvir tað

kensluna fyri meg sjálva og tað gekk long tíð, áðrenn eg fortaldi tað fyri nøkrum, hvussu eg hevði tað.

Hann er við allastaðni

Beinta sigur, at hon hugsar framvegis um Jens Harry hvønn einasta dag.

– Eg hugsu um, at nú hevði hann fyllt átta ár 26. oktober og hevði farið í annan flokk eftir summarfrítíðina.

– Og eg hugsu um, hvussu hann hevði sæð út og hvat hann hevði gjørt. Eg havi eisini eina mynd av honum í telefonini, so hann er framvegis við mær allastaðni, har eg fari.

Fríggjadagin er minningardagur teirra, sum doyði í ferðsluni og tað er ein dagur, Beinta brúkar.

– Hendan dagin plagdi eg at fara á staðið hendan minningardagin, har vanlukkan hendi og har eri eg so í friði fyri meg sjálva eina løtu.

– Eg plagdi eisini at fara út á grøvina at siga halló við hann.

Hon heldur, at tað tað hevur stóran týdning, at varpa ljós á tey, sum doyggja í ferðsluni fyri at royna at fáa bilførarar at ansa sær serliga væl.

– Tey fyrstu árin, minningardagurin var, hugsaði eg hvørja ferð, at tað er gott tað ikki eri eg, sum eigi nakran ið er deyður í ferðsluni, so ræðuligt helt eg tað vera.

– Men áðrenn nakar vardi var eg sjálf ein av teimum, sum syrgdi.

Tí hevur hesin dagurin ein serligan týdning fyri Beintu og hon veit, at hann hevur eisini stóran týdning fyri onnur.

– Kunnu vit fyrirbyggja bara eini einastu vanlukku, hevur tað ómetaliga stóran týdning.

Tí heldur hon, at tað hevur ómetaliga stóran týdning at varpa ljós á hesi viðurskifti alla tíðina.

Hon samanber hetta við

AIDS, ráðið, sum var serstakliga virkið í áttatiárunum og úrslitið var, at tilburðirnir av AIDS alsamt fækkaðu.

Síðani er upplýsingin um AIDS fánað burtur og nú eru tað eftir fleiri, sum fáa sjúkuna.

– Sostatt má Ráðið fyri Ferðslutrygd áhaldandi varpa ljós á hesi viðurskiftini, tí eg ivist ikki í, at tað fer at bera frukt og at bilførarar fara at hugsa seg um avleiðingarnar, tað kann fáa at koyra ov skjótt.

– Tað er mín størsta ynski, at ongin skal uppliva tað sama, sum eg, sigur Beinta Larsen.

Alt ov tíðliga

Tá ið vanlukkan hendi, lærði Beinta til Pedagog í Danmark. Men tey gjørdur av at flyta heim, tá ið Jens Harry var føddur so at lítlibeiggin kundi hava ommur og abbar og alla familjuna hjá bæði mammuni og pápanum rundan um seg.

Tískil gavst hon á pedagogskúlanum og fór at arbeiða á Lágargarði, har hon er heilsuhjálpari.

Eftir vanlukkuna gingu tað bara tveir mánaðir til hon fór til arbeiðis.

– Tá helt eg, at tað var tað besta fyri meg, tí tað tók tankarnar eitt sindur frá vanlukkuni.

– Men nú dugi eg at siggja, at tað var alt ov tíðliga, í hvussu so er fyri meg.

– Eg arbeiðdi rættiliga nógv og dugdi ongantíð at hvíla meg, tí hvørja ferð fóru tankarnir at mala um vanlukkuna, so eg arbeiðdi meg burtur úr tí.

Men tað gekk ikki og avleiðingin var, at í fjør varð hon rakt av herviligum tunglyndi, so hon mátti sjúkrameldast og fáa hjálp.

– Eg haldi, at tað var reaktiónin upp á vanlukkuna. Tey siga, at tíðin lekir øll sár, men eg haldi ikki, at tað passar, sigur Beinta Larsen.

MISTI EINKARSONIN

– Tað er mitt størsta ynski, at ongin skal uppliva tað sama, sum eg. Tey siga, at tíðin lekir øll sár, men eg haldi ikki, at tað passar, sigur Beinta Larsen, sum misti sín einasta son í ferðsluvánlukku.

Mynd: Álvur Haraldsen